

Zelfdoding

Doc	a043005
Publicatiedatum	15/10/1988
Origine	NR
	Zelfdoding
Thema's	Aangifte bij de politie, de gerechtelijke overheid

De voorzitter van de medische raad van een universitair ziekenhuis verzoekt de Nationale Raad om advies m.b.t. zelfmoordsituaties die in een ziekenhuis kunnen voorkomen en problemen scheppen tussen de directie nursing en de verantwoordelijke arts.

De directie nursing van bedoeld ziekenhuis zou aan zijn personeel van wacht adviseren elk geval van zelfdoding, na overleg met de arts, systematisch bij de politie aan te geven. De artsen van de psychiatrische afdeling van hun kant zouden formeel verbod hebben opgelegd in dergelijke gevallen de bevoegde dienst van de politie te verwittigen.

Samengevat luidt de vraag: moet het parket worden verwittigd bij elk geval van zelfdoding dat zich voordoet in een algemeen ziekenhuis, in een psychiatrische instelling of in de psychiatrische afdeling van een algemeen ziekenhuis ?

Op 19 september 1984 werd door de Nationale Raad in dat verband een negatief advies uitgebracht.

Deze vraag werd door de geneesheer-directeur van de medische raad tegelijk aan de procureur-generaal voorgelegd, die in zijn antwoord verwijst naar artikel 20 van het koninklijk besluit van 31 mei 1885 waarin wordt bepaald dat elke geneesheer, "die opgeroepen wordt in gevallen die aanleiding zouden kunnen geven tot een gerechtelijke informatie, de verplichting heeft daarvan ogenblikkelijk kennis te geven aan de gerechtelijk overheid". Als voorbeeld van een dergelijk geval, wordt "vergiftiging" vermeld. Hetgeen aan de gerechtelijke overheid (en niet aan de politie als dusdanig) in geval van zelfmoord dient ter kennis gebracht te worden, aldus nog de procureur-generaal in zijn antwoord, is niet de "zelfmoord" noch de bevindingen daaromtrent van de geneesheer, maar alleen "het geval dat zou kunnen aanleiding geven tot een onderzoek door de gerechtelijke overheid". Het is immers dit onderzoek dat zal moeten uitmaken of "het geval" al dan niet een zelfmoord is...

Tijdens de beraadslaging wordt door sommige leden onderstreept dat zelfdoding geen natuurlijke doodsoorzaak is en bijgevolg moet worden aangegeven. Deze zienswijze wordt evenwel door anderen betwist. Indien twijfel bestaat omtrent de "natuurlijke" oorzaak, is een aangifte noodzakelijk. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een reeks gevallen van suïcide in feite verdoken misdaden zijn en de arts moet er zich voor hoeden zich de rol van justitie toe te eigenen. Duidelijk is dat het advies van september 1984 niet langer de algemene goedkeuring wegdraagt.

Een commissie wordt ermee belast dit probleem opnieuw ter studie te nemen.

